

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1025/2015
03.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Б.Ј. и Ч.Ј., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Б.Ј. и Ч.Ј., адвоката Ж.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 1393/13 од 18.03.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 141/15 од 30.06.2015. године, у седници већа одржаној 03.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Б.Ј. и Ч.Ј., адвоката Ж.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Мионици К 1393/13 од 18.03.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 141/15 од 30.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К 1393/13 од 18.03.2015. године окривљени Б.Ј. и Ч.Ј. су оглашени кривим и то окривљени Б.Ј. да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од девет месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 02.10.2013. године, па до 17.10.2013. године, а окривљени Ч.Ј. да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па му је суд најпре за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од осам месеци, а за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казну затвора у трајању од два месеца, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет месеци у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 02.10.2013. године па до 17.10.2013. године. Истом пресудом окривљени су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате износ од 9.000,00 динара, на име паушала износе од по 5.000,00 динара, као и да оштећенима М.Ј.1 и М.Ј.2 солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 105.125,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 141/15 од 30.06.2015. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Мионици, па је преиначена пресуда Основног

суда у Мионици К 1393/13 од 18.03.2015. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени Б.Ј. за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од једне године, а окривљеном Ч.Ј. је најпре за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим утврђена казна затвора у трајању од једанаест месеци, а за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ за које је такође првостепеном пресудом оглашен кривим утврђена казна затвора у трајању од два месеца, па је затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, а истовремено је одређено да ће се окривљенима у изречене казне затвора урачунати време проведено у притвору почев од 02.10.2013. године, па до 17.10.2013. године. Истом пресудом одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених адвоката Ж.Л., а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених Б.Ј. и Ч.Ј., адвокат Ж.Л., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе да су извршили кривична дела која су им стављена на терет, или да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је током првостепеног поступка повређено право на одбрану окривљених и самим тим и право на правично суђење, а из разлога јер је вештак медицинске струке – ортопед саслушан ван главног претреса, а што је бранилац истицао и у жалби на првостепену одлуку. У вези са наведеним бранилац окривљеног истиче да је у записнику о саслушању вештака од 01.07.2014. године наведено да је решењем суда одлучено да вештак др В.С. буде саслушан у својству сведока ван главног претреса, али то решење суда не постоји, или га одбрана није добила. Бранилац сматра да је суд вероватно такву одлуку донео на основу члана 404. ЗКП, иако ниједан од услова прописаних у том члану није био испуњен, при чему је нејасно како се то вештак саслушава у својству сведока.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује на то да је током првостепеног поступка повређен члан 404. ЗКП, јер вештак др В.С. није у складу са наведеним чланом саслушан ван главног претреса.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и то да се из изведених доказа током поступка може поставити питање да ли је сведок М.Б. заиста била у колима када се десио критични догађај, јер по оцени

браниоца, из изведених доказа током поступка, произилазе различите нелогичности, а приликом вршења увиђаја критичном приликом задржан је само грађанин С.Б., те да је ту била и сведок М.Б. и она би била задржана.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених оспорава исказ сведока М.Б. и за разлику од нижестепених судова из изведених доказа утврђује да она критичном прилоком није била на лицу места, а којим наводима оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде члана 404. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар–саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.